

Lema: Ervedelo

AS LARANKAS MAIS LARANKAS DE TODALAS LARANKAS

PERSOAXES

ELIAS

ANXA

VECINO DA ESCOPETA

VECINO GORDO

VECINA DESDENTADA

VECINA SABIDA

VECINO TORTO

UNHA LARANXA

O OVO

A GALIÑA PETRA

O CAN PAULINO

ELIAS erguese con moito traballa. Recolle o gorriño do chau, sacudeo e colocao outra vez na testa. Aparece na porta ANXA, que ten a cara da coor de todalas laranxas do mundo, pro unha miga mais amarela. Leva posta unha camisa blanca remangada e falda negra. E ainda que é tan pobre como ELIAS, semella algo mais aparente, pro soilo eso. Vai peiteada co pelo recollido nunha trenza longa e ten o ollo dereito szourido.

ELIAS sinala as laranxas co dedo, dende lonxe.

AN

ANXA.- (Dende a porta, solprendida) Laranxas ou o que sexan, que e esa xa se verá.

ELIAS.- Está ben claro.

Co dedo indice, toca unha, que lle estoura coma unha bomba. Cai de costas berrando de door, ou de medo, mais ben de medo, porque canto lle queda de sinal despois do accidente, é a coor negra, ensarrizada da cara recen lavada.

ELIAS.- (No chau, con voz tremosa.) ¡Qué rareza de laranxas!

ANXA.- (Axudándoo) Eso pásache por te non fiar de min...

¿Cómo vai dar laranxas un limoeiro?

ELIAS.- Cousas mais raras se viron. (Erguese, sacude a pucha e colóaa na cabeza por segunda vez) Tamen acontece que hai paxaros que falan.

ANXA.- (Sacudíndolle o poo dos pantaloes) Habera, por non din mais que bardalladas, e non son xente.

ELIAS.- (Encamiñándose o pozo) ¿E quen dixo que as cotorras foran xentes? (Nota o caldeiro pra quitar auga) Eu soilo digo eso, que non seria tan do outro mundo que un limoeiro dera laranxas.

Escóitanse pasos polo camiño

ANXA.- (Espreitante.) Cala, que ven xente.

De outro lado do muro aparece, moi nervioso un veciño. Trai unha escopeta na mau

VECIÑO DA ESCOPETA.- Ouvironse tiros por aquí

ANXA.- (Serea.) Non foron tiros.

ELIAS.- (Dende o pozo, facendo un alto.) Estouroume unha laranxa nos fociños. (Silala o árbore co dedo.)

VECIÑO DA ESCOPETA.- (O descubrir as laranxas.) ¡Vaia toromelos!

ELIAS.- ¿Cómo lle chamou vostede?

ANXA.- O señor chamoulle toromelos

ELIAS.- Son laranxas

ANXA.- Si te lavarás...

VECINO DA ESCOPETA.- (Xustificándose) O de toromelos é un decir. Pro laranxas laranxas, o que se di propiamente laranxas, tampouco son.

ELIAS.- (Que se vai lavar no caldeiro que puxo sobre o peitoril do pozo) ¿Entón que son?

VECINO-DA ESCOPETA.- Poñamos que non sei, pro podemos abrir unha. Achegase mais o arbore. ELIAS e ANXA corren cara il.

ANXA.- Non lle toque! !Non lle toque!

VECINO DA ESCOPETA.- (Deteniéndose) Entón é certo que estóuran.

ELIAS.- (Volvendo ó pozo) Xa lle dixen que me estourou unha nos focifios

Escoitanse voces de xente que se achega.

Auuden mais veciños:

VECINOS.- ¿Quen disparou por aquí?

ANXA.- (Cansa) Non disparou ninguén. Fou unha explosión

VECINO GORDO.- ¿Hai feridos?

ELIAS.- (Que non consegue lavarse) ~~Sentes~~ iste entroido.

Os veciños rinse a gargalladas

VECINA DESDENTADA.- (A Elias.) Lava esas larafuzas, home.

ELIAS.- Eso quería facer.

VECINO TORTO.- (Descubriendo as laranxas) !Eh, veciños, mirade, mirade!

Os veciños mostran asombro das mais diferentes maneiras. Con medo, con ledicia, aplaudindo...

Casque todos reacionan con ledicia. Pro o

VECINO GORDO dalle un desmaio e cai redondo

ó chau. Os demais arremuíñanse arredor dil.

ELIAS.- (A Anxa) ¿Què pasa agora?

ANXA.- (Que está preto do muro e pode ver millor.) Que parece que lle deu un mal o Toneladitas.

ELIAS.- (Os veciños, berrando,) ¿Fai falta botar unha mau?

ANXA.- Con tanto lio non te oien. (Corre cara o interior da casa) Vou buscar tantíño coñac. (Pechase a folla de enriba, tropeza e cai como ca ira antes Elias, pro ponse de pe caseque automaticamente, sin lle dar importancia.) Elias, a ver si arranxas esta porta dunha vez. (Entra na casa)

VECIÑA DESDENTADA.- Deixadelle aire, que afoga ca calor

VECIÑO TORTO.- (Cargando co Gordo, axudado polos outros.) !Como pesa o lampantin iste!

ELIAS.- (Que se veu achegando o muro.) Por favor, respecto nos decires pra un veciño desmaiado.

VECIÑO GORDO.- (Dende o seu desmaio) ! Que se me vai, que se me vai o zapato dereito!

VECIÑO TORTO.- Facede un paso no muro, que pesa demasiado pra dar a volta.

VECIÑO GORDO.- ! Que se me vai, que se me vai!

O zapato dereito do VECIÑO GORDO- Toneladitas por mal nome- vaise voando coma un paxaro. Ármase o lio correspondente. Cai un anaco do muro e o VECIÑO GORDO e demais acompañantes aparecen dentro da horta, tirados polo chau, vítimas de algun indeterminado accidente.

VECIÑO GORDO.- (Erguendose con traballo) ¿Onde anda o meu zapato?

VECIÑO DA ESCOPETA.- (Apuntando o ceo dende unha esquiña) Alá via, alá vai...

Miran todos ó ceo- uns dende o chau, outros ergueitos xa- na mesma dirección que sinala a escopeta.

VECIÑA DESDENTADA.- Agora pasa por riba do tellado verde da casa da Severa.

VECIÑO TORTO.- Non e a casa da Severa, que é o campanario da Parroquia

VECIÑO GORDO.- (O veciño da escopeta, supricante.) !Non lle tires, non lle tires!

VECIÑA SABIDA.- Nunca che outra vin, un zapato voando

ELIAS.- Cousas peores se teñen visto

Aparece ANXA cunha copa de coñac na mau

ANXA.- (O veciño gordo) Toma, Toneladitas. Faráche bem.

VECIÑO GORDO.- Dama por esta veira, que non quero ver as lambetadas esas...

ANXA.- ¿Que lambetadas?

VECIÑO GORDO.- (Atragantado) O que sexan.

ELIAS.- A cada cousa polo seu nome. ¿Que che parece si lle chamo pardau ó teu zapato?

ANXA.- (A Elias, sin entender) ¿Qué estas decindo?

VECIÑO GORDO.- (Ca voz tomada) E que o meu zapato dereito anda voando por riba do pobo, coma un paxaro, pro non é paxaro, que e zapato de pel de becerro e o teu home querelle chamar pardau

Escoitase o cacaraca da galiña PETRA, que ven de poñer o ovo. Canta e ri, Caseque ri mais que canta.

VECIÑA DESDENTADA.- (A Anxa) Ten conta desa galiña, que che debeu facer algunha falcatruada.

ANXA.- (Despreocupada, pro dirixíndose o galiñeiro) E a galiña Petra, que se ri cada vez que pon un ovo.

ELIAS.- (Que non renuncia a se lavar.) ¿Queres que che axude, Anxa?

Os veciños miran o galiñeiro. E pouco, aparece Anxa cun ovo enorme, o ovo mais grande de todos os ovos. E roxo.

VECIÑO GORDO.- (O ver o ovo, berrando) ¡Que me ven o desmaio que me ven, que me ven!

A galiña PETRA siguese rindo. O VECIÑO GORDO desmaíase outra vez, mentras os demais contemplan o ovo abraídos por semellante maravilla. Soilo ELIAS se decata do desmaio do veciño. Deixa o galiñeiro sobre o peitoril e acude no seu socorro.

VECIÑA DESDENTADA.- (A Anxa) Diste ovo saen polo menos cen tortillas

ANXA.- Pro batilo leva tres días tamen polo menos.

VECIÑO GORDO.- (Erguendose de medio corpo.) Quero tortilla
(Cai outra vez)

ELIAS.- (De xionllos, o pe do desmaiado.) Anxa, o Toneladitas quere tortilla.

VECIÑO GORDO.- (Erguendose, coma denantes.) Quero laranxas.
(Volve a cair.)

VECIÑO TORTO.- (A Anxa) Tamen quere laranxas

ANXA.- Aquí non hai laranxas. As cirigolas esas (sinalando) non se poden coller, que estouran.

ELIAS.- (De pe, amolado.) Non estourou mais ca unha, digo eu.

ANXA.- (Segura) Cando estourou unha e que poden estourar todas

UNHA LARANXA.- (Sentida) Non señora. ¡Nin todos somos iguais!

A galiña Petra rise outra vez. Rise pola laranxa pro a VECIÑA SABIDA nono sabe e dirixese o galiñeiro.

VECIÑA SABIDA.- (Andando) Outro ovo, Anxa. A ver que coor ten.

ANXA.- Agora non e polo ovo. E que lle da a risa polo que dixo a ~~VECIÑA~~
x laranxa.

VECIÑA SABIDA.- (Parandose) ¿Que laranxa?

ANXA.- A laranxa esa que eu pensei era outra cousa.

LARANXA.- Pois son laranxa, a moita honra.

ELIAS.- (A Anxa) A ver si preparas unha tortilla pra iste home.

VECIÑA DESDENTADA.- E pra concurrencia

Aplauden todos. Anxa dirixese o interior.

ANXA.- (Camiñando) Hai que ~~batilo~~ bati-lo ovo (Desaparece)

O OVO.- (Con voz de cova) Que batan con tentiño, por favor.

VECIÑO DA ESCOPETA.- (Botando a escopeta a cara) ¿Quén falou así?

VECIÑO TORTO.- (Rindose) Foi o Toneladitas.

VECIÑO GORDO.- (Doma denantes, protestando.) Eu non fun. Foi o ovo. Quero
tortilla. (Cai de novo)

VECIÑO DA ESCOPETA.- (Con autoridade.) !Que o ovo alegue canto teña que
alegar!

OOOVO.- Esta alegado. Dixen que batan amodiño, por favor.

VECIÑO DA ESCOPETA.- Baterase co coidado nistes casos pertinente.

ELIAS.- (Dende a veira do pozo, a punto de se lavar.) Nunca nesta casa
se bateron os ovos sin contemplacion.

O OVO.- Tamen e certo, si señor.

VECIÑA DESDENTADA.- (Mirando o veciño Gordo, berrando.) !O Toneladitas
estaselle poñendo a cara verde!

Nefeito. A metade esquerda da cara do veciño mais gordo de
todos os veciños, ponse verde, moi verde. Acheganselle todos.

VECIÑA SABIDA.- Seguro que e ca fame. Os famentos adoitan ter a cara verde.

VECIÑO TORTO.- Pro soilo se lle puxo verde unha meixela...

VECIÑO DA ESCOPETA.- (Voltando.) Enton somentes se trata de media fame.

ELIAS volta o pozo e por unha vez mais
inicia a operacion de lavarse, pro ten
un trasacordo.

ELIAS.- (Anxa, berrando.) !Ai Anxa! !Apura, que ó Toneladitas puxoselle
verde un anaco da cara por mor da fame! !Si non te das presa, acabará
por verdecer enteiro!

Aparece ANXA na porta da casa. Ven cargada dæbarreños
grandes -a tal ovo tal barreño- e batidores igualmente en
consonancia.

ANXA.- Que agarde un pouco, que despois de todo algo mais de verde non lle acaba ca fermosura natural.

A VECIÑA DESDENTADA e a VECIÑA SABIDA acuden a axudar. O VECIÑO DA ESCOPETA apuntalle ó ovo.

O OVO.- (Medio choroso) ¡Ai Elias!

ELIAS.- (Que agora si iba lavarse) ¿Quen fala?

O OVO.- Son eu, o ovo

ELIAS.- ¿Que che pasa?

O OVO.- E que o home ise da escopeta parece que me quere disparar. E a verdade, dispensando, eu non son ningun coello.

VECIÑO DA ESCOPETA.- (Suspendendo a sua aición.) ¿Enton como imos cascar iste bicho?

O OVO.- (Irritado) Sin insultar, por favor, que aquí ninguén faltou. Eu non son ningun bicho.

ELIAS.- (A Anxa) A ver si casca o ovo, que o Escopetas estase poñendo nervioso.

ANXA deixa os barreños e os batidores nas maus das dúas veciñas, que os reparten, logo encamiñase o lugar onde esta o ovo eponse a per dil, coma si fora dormir a un meniño.

ANXA.- (O ovo) Meu oviño querido, ¿Queres que che conte un conto?

O OVO.- Quero

ANXA.- ¿O conto do ovo bo e do ovo malo?

O OVO.- Si, pro conta ben, non vaia ocorrer un accidente

VECIÑO DA ESCOPETA.- (Preparado, por si acaso.) ¿Quén falou aquí dun accidente?

ELIAS.- Non te asuste, home. E que unha vez, Anxa trabuccuse e contoulle o conto que se lle conta as galiñas chocas e apañou unha pedrada. Aínda leva a marca nun ollo.

ANXA.- (Contando) Unha vez era un ovo que viña de cumprir o servicio militar.

ELIAS.-Penso que te estas trabucando, Anxa.

ANXA.- (Sin facer caso o que di Elias) E o chegar o primeiro pobo do camiño atopou a un crego que viña de decir misa. O crego chamabase don Si senando e sabia o idioma que hai ~~xxx~~ pra falar ca cousas pdrifixosas e dixolle: "Quo usque tande, Catilin, abuteris patientia nostra?"

ELIAS.- Ten conta, Anxa, non vaias apañar outra pedrada, que ise conto non é conto de abrir os ovos.

ANXA.- (Nas mesmas.) Entón o ovo dixolle que non entendía o que lle decía, pro que tiña un irmán que se chamaba Grolito, que fora a escola e era estudiado, e que agardara un chisco, que deseguida volvía con recado. Pro o crego volvéulle decir: "Dicas, dicas latine, ove carissime". E o ovo non entendía. Entón...

ELIAS.- Para, anxa, para, que vas mal, que che vai soltar un pau. (Escóitase a risa da galiña Petra.) Olla como se ri a galiña.

VECINO TORTO.- Dame no corpo que ó Toneladitas lle vai verdecer tamén a outra meixela.

ANXA.- Entón o ovo colléu pulo e botóuse a rodar cos~~ta~~ abaixo. Iba corre que corre que corre...

ELIAS.- (Alporizado.) !Para, para, muller, para!

ANXA.- Corre que corre... E de repente...

De repente o ovo convirtese nunha especie de fonte cichando pra riba. ELIAS o primeiro e logo tódolos demais afánanse en tapr o buraco, pro non poden. Póñense perdidos e vanse tornando amarelos, coor ovo. En tanto, aparece polo fondo a galiña PETRA.- É unha galiña grande. Cecais non sexa a galiña máis grande do mundo, pro é unha galiña que foi quen de poñer semellante ovo. Non soilo eso, sinón que ademais vai encher a horta de ovos roxos, azules, verdes.... Tamén leva lentes. E os lentes sí que son, sin dnda, os lentes máis grandes do mundo. Dende que entra hasta que se vai, paséase, pon ovos, e ri e ri sin parar. Ninguén se decata da súa presenza porque están todos empeñados en cegar a fonte. pro non o consiguen. Despois dun bó anaco de tempo entre carreiras, caídas e berros, o ovo deixa de cichar pola propia vontade.

VECINO TORTO.- (Erguéndose, con voz queixosa.) Teño tapado o ollo sano.

VECINA SABIDA.- Sóplalle, que lle é bó.

O VECIÑO TORTO sopra como nunca naide soplara antes dil, pro en van. O VECIÑO DA ESCOPETA descubre á galiña PETRA e quérelle disparar, pro escápaselle rindo. O veciño queda amolado. Mentras, o VECIÑO TORTO sigue soplando.

VECIÑA DESDENTADA.- (Cubriendo a cabeza cas maus.) ; O zapato de Toneladitas! ;Coidado! ;Coidado!

O zapato caille na cabeza ó VECIÑO DA ESCOPETA, que aínda non deixara de apuntarlle á galiña, e chimpa coil patas arriba. De súpeto -como si unha acción implicara a outra- ponse de pé o VECIÑO GORDO.

VECIÑO GORDO.- (Medio dormido.) Quero tortilla.

ANXA.- (Sentada no mazadoiro, con resto canso.) Non hai ovos.

ELIAS.- (Dende o chau, a Anxa.) Ben che advertín que estabas trabucada.

ANXA.- Nun ca me lembro de cá é o cento de abrir os ovos e cá o de abrir as fontes.

VECIÑA DESDENTADA.- (Asistindo ó Veciño da escopeta.) Ó Escopetas saíronlle tres chichós...

VECIÑA SABIDA.- Ponlle tantiño mel pra que lle baixen.

VECIÑO TORTO.- (Aínda soplando.) ;Non hai ninguén que me asista a min?

ELIAS.- (Esguéndose) Agarda un intre, que alá vou.

VECIÑA SABIDA.- Dixenche que lle soplaras.

ELIAS.- Nada de soflidos. O que lle compre é un caldeiro de auga. (Diríxese ó pozo pra coller o caldeiro.)

ANXA.- (Chamando o can, que está na caseta.) Paulino, Paulino Tití, ven, bonito, ven.

VECIÑO TORTO.- Que sexa o que teña que ser, pro bulide, que non vexo.

Da caseta sai o can PAULINO. É un can branco que pra lle lamber, por exemplo, o ollo malo ó VECIÑO Torto, sá se terciara, como se terciara, non se tería que empinar. E non se empina.

VECIÑO TORTO.- ¿Quén me está aloñando?

O VECIÑO TORTO, recuperada xa a vista, ve ó can PAULINO. Berra, bótase a correr, tropeza nun ovo e caille por riba ó VECIÑO DA ESCOPETA, que desperta enrabeado.

VECIÑO DA ESCOPETA.- (Ó can Paulino.) Alto ahí. Nin un paso máis ou zorreégobhe un tiro.

O can PAULINO, que pesie a ser grande e tímido,ponse colorado, todo colorado.

ANXA.- Non lle fale así ó can, que sente vergonza.

VECIÑO DA ESCOPETA.- Algo malo faría pra sentila.

ELIAS.- Iste can non ten nada de que se avergoñar.

VECIÑA SABIDA.- (que descubriu ó veciño Gordo dando saltiños pra coller unha laranxa.) O Toneladitas quere coller unha laranxa.

VECIÑO DA ESCOPETA.- (Ó veciño Gordo.) ¡Maus arriba, Toneladas! ¡Non te movas ou déixote seco!

O VECIÑO GORDOponse a tremer. O medo túrralle escandalosamente dos pantalós, que ceden. Os demais veciños están entre sorprendidos e cocainas. Ninguén di nada. Cai un laranxa ó chau, e cando todos pensaban que iba estoupar, non estoupa. Pasados uns segundos de silencio espreitante, respiran fondo.

ELIAS.- (A Anxa, por decir algo.) Xa che decía eu que eran laranxas.

VECIÑO DA ESCOPETA.- (Berrando.) ¡Silencio! (Mirando ó can.) ¡E iste can que se vaia!

ANXA.- Non o amole máis, ho;

VECIÑO DA ESCOPETA.- ¡Silencio!

VECIÑA DESDENTADA.- (Baixiño.) ¿Aínda che queda fame, Toneladitas?

VECIÑO DA ESCOPETA.- O Toneladitas que dé a volta.

O VECIÑO GORDO obedece e queda mirando p'ro VECIÑO DA ESCOPETA. Agora xa ten verde tamén a outra meixela.

VECIÑA SABIDA.- (Asombrada.) ¡Verdecéu enteiro!

VECIÑO GORDO.- ¡Silencio!

ELIAS.- (Tímidamente, ó veciño da escopeta.) ¿Podo facer unha suxerencia?

VECIÑO DA ESCOPETA.- (Despois de duñalo un intre.) Ben. Somentes unha. ¡Veña!

ELIAS.- (Sinalando o veciño Gordo.) É que iste home ten que comer algo. (O veciño Gordo empeza a desinglar co ruído dunha pelota pinchada.) ¿Non ve cómo se está poñendo?

VECIÑO DA ESCOPETA.- ¡Denegado!

ANXA.- (Decidida.) Denegado ou non, voulle dar de comer agora mesmo.

VECIÑO DA ESCOPETA.- (Apuntándolle a Anxa.) ¡Alto!

Como ANXA non se detén, dispara ó aire. O medo súbelle a todas pola cara, incluída ela, que se detén entón.

VECIÑO DA ESCOPETA.- (Fora de sí.) ¡E agora todos fora! ¡Correndo!

Veciños e veciñas corren cara o paso aberto no muro, e vanse. ELIAS e ANXA, obrigados polo VECIÑO DA ESCOPETA arrímanse á parede da casa. O VECIÑO DA ESCOPETA recúa, sempre apuntando. Nesto, a escopeta empézalle a tremer nas maus. Treme, treme coma si se quixera ir. Il loita, tira dela, pro non pode impedir que se vaia voando. O VECIÑO

pega aínda un par de saltos, pro inútilmente. A escopeta voa, voa, voa... Os veciños empezan a asomar as cabezas por tras do muro. Pouco a pouco van entrando na horta de novo. Miran ó ceo. O VECIÑO DA ESCOPETA sigue saltando, e cai sobre un ovo, que estala. O VECIÑO queda ridículamente sentado no chau, e os antes espulsados rinse agora ás gargalladas. O can PAULINO, tímido e todo, arríncalle a cueira do pantalón dunda dentada. E agaliña PETRA, que se decatou do que está ocorrendo, aparece cando o VECIÑO DA ESCOPETA, escapando polo camiño, volve sobre os seus pasos e deténse onda o limoeiro, xusto debaixo da laranxa.

VECIÑO DA ESCOPETA.- ¡Ides todos...!

ELIAS.- Alto ahí, señor Fanfán. Ten conta do que dis. Pénsao dúas veces, que te vas arrepentir.

VECIÑO DA ESCOPETA.- ¡Ides ir todos á cárcel!

Cando remata de decilo, a laranxa que lle pendia sobre a cabeza... -plof- aumenta aínda o seu escarño.

GALIÑA PETRA.- Dixéronche que te ibas arrepentir.

VECIÑA DESDENTADA.- ¡E arrepenticheste, larpeiro!

VECIÑA SABIDA.- ¡E o que has bailar, morena!

VECIÑO TORTO.- ¡Alpabarda!

O VECIÑO DA ESCOPETA fuxe avergoñado. Rise a galiña PETRA e rise tamén o can PAULINO. Despois rin todos. Por entre as gargalladas chega, flebe, a voz do VECIÑO GORDO.

VECIÑO GORDO.- Quero comer.

Pro ninguén lle fai caso.

VECIÑO GORDO.- (Mais forte.) Quero comer.

ELIAS.- (Mentras se apagan as risas.) ¡Ai Anxa! ¿Lembraráste do conto de abrir as laranxas?

ANXA.- (Ríndose aínda.) Penso que sí. ¿Por qué?

ELIAS.- Abre unha, anda. ¿Non oíes ó Toneladitas?

VECIÑO GORDO.- Quero comer.

VECIÑA DESDENTADA.- (A Anxa.) Veña, muller, que lle vai medrar un rato na barriga.

ANXA.- (Collendo unha laranxa.) Miña cirigoliña querida...

A LARANXA.- Eu non son ninguha cirigola, que son unha laranxa.

ELIAS.- ¿Cándo aprenderás, muller?

ANXA.- Miña laranxiña querida, ¿queres que che conte un conto?

A LARANXA.- Quero.

ANXA.- ¿O conto da laranxa boa e da laranxa mala?

A LARANXA.- Ise mesmo.

ANXA.- Unha vez era unha laranxa que se chamaba Inés e andaba buscando un gaitreiro pra facer festa.

ELIAS.- Anxa, que vas mal...

ANXA.- (Contando.) E á veira dun río atopouse cun cabalo que se chamaba Pedro e díxolle: "Pedriño pedreiro, ¿ónde podo atopar un gaitreiro?" E o cabalo respondéulle: "Laranxa laranxiña, ponte a cabalo miña. " E partíu correndo, galopa que galopa que galopa...

ELIAS.- (Asustado.) ¡Para, Anxa, para!

Do ceo cai un óso que sería óso de abondo pra cen cans, de non existir o can PAULINO.

ELIAS.- (Resiñado) ¿Ves?

CAN PAULINO.- (Recollendo o óso. Á galiña.) ¿Ti queres?

GALIÑA PETRA.- Eu prefiro unha píbeda.

ANXA.- (Sigue.) E iba galopa que galopa...

VECIÑO GORDO.- Non abre.

ANXA.- Galopa que galopa que galopa...

TODOS.- Galopa que galopa que galopa que galopa que galopa q

que galopa que galopa que galopa...

De pronto, a laranxa abre, no medio da ledicia xeral. Abre pouquiño a pouco. O primeiro en meter a mau na morea de cousas que veñen dentro, é o VECIÑO GORDO, que saca, ca satisfacción de todos, o único bocadillo do mundo que lle podería matar semellante fame. Despois, é a VECIÑA DESDENTADA, que saca unha bicicletina pequena. Monta nela e da voltas pola horta. Cai, vólvese subir, volve cair.

VECIÑA DESDENTADA.- Pi pi pi. Paso, paso, que mañá me caso...
Piiii...

A ELIAS tóalle unha pastilla de xabón enorme. Cantando corre a lavarse, por fin, o pozo.

ANXA.- (Sacando uns lentes que máis pequenos cos da galiña Petra. Con voz de pregón.) ¿A quen lle compren? ¿A quen lle compren?

Quítallos da mau o VECIÑO TORTO. Ponos e empeza a mirar con xesto marcadamente cómico a tódalas cousas. Mentras, a VECIÑA SABIDA, revolvendo, atopa unha corneta, ó tempo que a galiña PETRA descubre unha píbeda e vaille facer compañía ó can PAULINO, que anda a voltas co seu óso. Cando a VECIÑA SABIDA empeza a tocar a corneta, aparece detras do muro, espiando, o VECIÑO DA ESCOPETA. Vaise achegando paseniño, procurando non ser visto. Entra na horta. Ponse na punta dos pés pra roubar unha laranxa, pro a escopeta que se fora voando, voando volve e... caille na cabeza. Nunca palistrocazo tal, fixo ruído semellante.

CAI O PANO